

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **Ing. A. R.**, Ž. č. X., T., zastúpený advokátom: JUDr. T. N., K. č. X., N., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/6863-34958/2006/990013-r zo dňa 08.06.2006 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 29S/19/2006-36 zo dňa 25.04.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 29S/19/2006-36 zo dňa 25.04.2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 29S/19/2006-36 zo dňa 25.04.2007 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/224/6863-34958/2006/990013-r zo dňa 08.06.2006, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/9860/06/De zo dňa 27.02.2006, ktorým bol znížený dorubený rozdiel na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 žalobcovi a to za porušenie § 7 zák.č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, zo sumy 2 888 537 Sk na sumu 2 231 830 Sk.

Správca dane – Daňový úrad Nové Zámky vydal dodatočný platobný výmer na daň z príjmov fyzických osôb č. 630/230/44739/05/De dňa 20.07.2005, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 v sume 2 888 537 Sk. Žalobca sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal a správca dane čiastočne vyhovel odvolaniu a dňa 27.02.2006 vydal rozhodnutie o odvolaní č. 631/230/9860/06/De, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 v zníženej sume 2 231 830 Sk.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že daňové orgány poskytli žalobcovi dostatočný priestor na preukázanie jeho tvrdení, pričom v dostatočnom rozsahu vykonali potrebné zistenia a to vypočítaním svedkov a vyžiadanim si ďalších listinných dôkazov. V situácii, keď žalobca neoznačil subjekt, ktorému mala patriť ním dodaná repka, resp. ani nepreukázal, ktorý subjekt túto repku do jeho areálu dovezol za účelom čistenia alebo sušenia, vychádzali len z predložených listinných dokladov a dodacích listov, ktoré preukázali, že žalobca ako dodávateľ predmetnú repku subjektu označenému v dodacích listoch skutočne dodal ako predávajúci, pričom cenu za takto dodanú repku už do svojho daňového priznania ako svoj príjem nezahrnul. Pravdivosť tvrdenia žalobcu, že dopestoval len 1113 ton repky, ktorú dodal spoločnosti P., a.s. B. a spoločnosti C., spol. s r.o., B. je spochybnená podľa krajského súdu tým, že z Ročného výkazu o rastlinnej výrobe za rok 1999 vyplýva, že žalobca priznal dopestovanie 990 ton repky. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca disponoval s väčším množstvom repky ako priznal v Ročnom výkaze a z výsledkov daňovej kontroly vplynulo, že predaj tejto repky realizoval, avšak príjmy z tohto obchodu do svojho daňového priznania za rok 1999 nezahrnul.

Poukazujúc na uvedené Krajský súd v Nitre zamietol žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), keďže sa stotožnil so závermi daňových orgánov.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie dôvodiac tým, že žalobca počas celého daňového konania, ako aj v žalobe, poukazoval na nedostatočne zistený skutkový stav a následne nesprávnu aplikáciu § 7, § 23 ods. 1 a 2 zák.č. 286/1992 Zb. Nedostatočne zistený skutkový stav zo strany žalovaného spočíva v tom, že žalovaný počas celého daňového konania nepreukázal, že by žalobca mal v kalendárnom roku 1999 aj iné peňažné príjmy za dodávku repky než tie, ktoré boli predmetom riadneho daňového priznania za rok 1999. Znamená to, že dodanie repky ozimnej v množstve 551,65 ton spoločnosti P., a.s., B. VNS S., ktoré nepatriło žalobcovi napriek tomu, že bolo prepravované na žalobcove náklady malo byť odberateľmi v roku 1999 riadne zaplatené. Táto skutočnosť sa však v celom procese daňovej kontroly a následne ani v daňovom konaní nepreukázala. Spoločnosť P., a.s., v rámci daňového konania uviedla, že so žalobcom v roku 1999 neuskutočnila žiadne zdaniteľné plnenia a neobchodovala s ním. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v procese dokazovania nepreukázal, že by žalobcovi za dodanie repky ozimnej v množstve 551,65 tony bola vyplatená kúpna

cena v hotovosti alebo pripísaná na účet tak, aby mohla tvoriť základ dane za zdaňovacie obdobie roku 1999.

S poukazom na uvedené, žalobca je toho názoru, že skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti neboli zistené čo najúplnejšie.

Odvolateľ ďalej uviedol, že nemá možnosť predložiť iné listinné dôkazy, než tie ktoré majú k dispozícii daňové orgány priamo od Policajného zboru Slovenskej republiky, keďže všetky listinné dôkazy boli žalobcovi odobraté ešte pred začatím daňovej kontroly. Základ dane, z ktorého bola vypočítaná žalobcovi dodatočná daň z príjmu za rok 1999, bola vypočítaná daňovými orgánmi výlučne len nepreukázanými príjmami za nevyfakturované dodanie repky ozimnej vo výmere 551,65 ton, bez zohľadnenia výdavkov vynaložených na ich dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie. Ekonomický charakter tohto plnenia však jednoznačne vymedzuje, že výstupy takéhoto druhu neexistujú bez vstupov, či už materiálových alebo tovarových. Táto výdavková stránka podnikania nebola vôbec predmetom dokazovania zo strany daňových orgánov.

S poukazom na uvedené požiadal žalobca, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.04.2007 v súlade s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zmenil tak, že rozsudok zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný písomne dňa 20.08.2007 tak, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného vyjadrenia zo dňa 28.09.2006 k žalobe, pretože podané odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.04.2007, neobsahuje žiadne nové skutočnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, o odvolaní rozhodol bez pojednávania podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.), správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pri tom správne vyrubiť a vybrať daň.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 4, 5, 6, 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Ak v daňovom konaní daňový subjekt nespĺní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vťahuje primerane § 11.

Ak nespĺní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom od 01.01.2000, príjmami z podnikania sú:

- a) príjmy z poľnohospodárskej výroby, lesného a vodného hospodárstva,
- b) príjmy zo živnosti,
- c) príjmy z iného podnikania podľa osobitných predpisov,
- d) podiely spoločníkov verejnej obchodnej spoločnosti a komplementárov komanditnej spoločnosti na zisku (§ 13).

Podľa § 23 ods. 1, 2 citovaného zákona základom dane je rozdiel medzi príjmami s výnimkou príjmov oslobodených od dane a výdavkami (nákladmi) vynaloženými na ich dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie (§ 24), a to pri rešpektovaní ich vecnej a časovej súvislosti v danom zdaňovacom období, upravený podľa ods. 2 až 4 a ods. 7.

Základom dane u daňovníkov, ktorí účtujú v sústave podvojného účtovníctva, je hospodársky výsledok (zisk alebo strata) upravený o neuhradené alebo nezaplatené sumy výdavkov (nákladov) alebo neprijaté sumy príjmov podľa tohto zákona, a u daňovníkov, ktorí účtujú v sústave jednoduchého účtovníctva, rozdiel medzi príjmami a výdavkami.

Vychádzajúc s vyššie uvedených ustanovení zákona dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že námietky odvolateľa vznesené v odvolaní nie sú dôvodné a preto podľa § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. V danom prípade je nesporné, že žalobca v roku 1999 tak, ako to vyplýva z Ročného výkazu o rastlinnej výrobe dopestoval 990 ton repky. Z obsahu tvrdení žalobcu v daňovom konaní vyplýva, že v roku 1999 dosiahol skutočnú úrodu repky v množstve 1113,73 ton po prečistení, ktorú dodal a vyfakturoval dvom odberateľom. Žalobca ďalej v konaní uvádzal, že v priebehu roku 1999 od nikoho nenakúpil, ani neobstaral repku a preto viac repky ako sám dopestoval, nemohol predať. V jeho skladových priestoroch uskladňovali, sušili a čistili aj iní pestovatelia a výrobcovia, ktorí potom tento tovar (repku ozimnú) expedovali do skladov spoločnosti K., s.r.o.,.

Žalobca v konaní uznal, že si neoprávnene do svojich nákladov zaúčtoval prepravu za cudzí tovar. Zo zisteného skutkového stavu vyplynuli pochybnosti z obsahu samotných tvrdení žalobcu, keď podal ročný výkaz o rastlinnej výrobe za rok 1999, v ktorom uviedol úrodu repky v množstve 990 ton, čo je menej ako preukázateľne dodal a vyfakturoval svojmu dodávateľovi spoločnosti P., a.s. B. 1113 ton. Z výsledkov daňovej kontroly tiež vyplynulo, že žalobca v tom istom roku dodal spoločnosti C., spol. s r.o., Bratislava repku v množstve 15,68 tony. Z dodacích listov, ktoré tvoria súčasť z administratívneho spisu je preukázané, že žalobca dodal spoločnosti P., a.s. B. VNS S. repku v množstvách podľa údajov na jednotlivých dodacích listoch (dodacie listy v počte 31 ks), pričom príjem tovaru uvedený v dodacích listoch je potvrdený (dodacie listy sú opatrené pečiatkou a podpisom osoby, ktorá tovar prevzala). Išlo o celkové množstvo repky vo výške 551,65 ton.

Žalobca vôbec, či už počas administratívneho konania alebo súdneho konania nepreukázal, komu predmetná repka patrila, keď podľa vlastných tvrdení uvádzal, že prevážal tovar, ktorý mu nepatrila. Išlo o tovar, ktorý vyexpedoval zo svojho areálu, dodal ho spoločnosti P., a.s., Bratislava, čo žalobca ani nepopiera, avšak nepreukázal, ktorému pestovateľovi takáto repka patrila, resp. pre koho vykonal prepravnú službu.

Poukazujúc na povinnosť daňového subjektu preukázať skutočnosti, ktoré majú rozhodujúci vplyv na správne určenie dane dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Nitre je potrebné potvrdiť, pretože je vecne správny. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by repka v množstve 551,65 tony nepatrila do jeho vlastníctva, resp. nepreukázal, kto si u neho prepravu predmetnej repky do spoločnosti P., a.s., objednal, resp. nepreukázal inými dôkazmi vlastníctvo inej osoby k predmetnému nákladu. Z uvedeného možno konštatovať, že daňové orgány rovnako ako aj prvostupňový súd rozhodli vecne správne, keď ustálili, že v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno, nesplnil si povinnosti vyplývajúce mu z § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe dani a poplatkov v znení neskorších predpisov, a z tohto dôvodu mu bola dorubená daň z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 zákonne.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 29S/19/2006-36 zo dňa 25.04.2007 potvrdil ako vecne správny (§219 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1veta prvá O.s.p. tak, že nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože v odvolacom konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. mája 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková